

[Finansministeren.]

ogsaa skulde komme til at betale lidt Skat af Renteindtægt brutto, saa maa de tage det som en Driftsudgift ved deres Spekulationer i Obligationer, og jeg tror ikke, det er dem, der er mest at beklage. Saa den Gruppe, som det ærede Medlem til Slut fandt, og om hvilken man kunde sige, at det var en ren Brutto-Indtægt af Obligationerne, der maatte betales Skat af, fordi de maatte laane Penge dertil, den tror jeg ikke, man behøver at tage særligt Hensyn til.

Det ærede Medlem mente, at det var Regeringen, der havde Skylden for den Kronepolitik, der er ført. Ja, det er dog med Modifikationer. I hvert Fald er Regeringen aldrig gaaet ind for en Kronenedskæring som bevidst Linie, saaledes som man har set andre Partier gøre det — i saa Henseende kan jeg nævne baade Venstre og det konservative Folkeparti. At det konservative Folkeparti senere synes at have faaet en noget anden Kronepolitik end den, det havde i Forsommeren, det er en Ting for sig, men det skærer jo ikke det bort, man havde paa det Tidspunkt, og den Politik, man havde den Gang, den maa man staa til Ansvar for.

Den Kronepolitik, det konservative Folkeparti har ført, er i velvillige konservative Blade paa forskellig Maade blevet karakteriseret som „en vaklende Kronepolitik“, og det er vist ogsaa et mildt Udtryk derfor. Men jeg synes ikke, man kan rose en vaklende Politik, og længere tror jeg ikke, man kan komme, naar man skal undskylde det konservative Folkepartis Svingninger paa Kronepolitikens Omraader, end at man kan bruge Ordet „vaklende“ derom, saaledes som man gør det indenfor de konservative Kredse, som har udtalt sig derom.

Jeg fastholder stadig, at den Kronepolitik, som har til Hensigt at skære Kronens Værdi ned, viser en Lyst til at beskattes Smaaspærerne og den lille Kapitalist i langt højere Grad, end der er Tale om her; det er noget, man ikke kommer udenom.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Korsgaards Bemærkninger om, hvad der foregik i Valutaudvalget angaaende Forhandlinger om Toldafgifter, saa har jeg udtalt, hvorledes det er gaaet til, og det er ikke modbevist, og modbevises heller ikke, selv

om det ærede Medlem anvender nok saa stærke Ord. Derimod mener jeg, at det ærede Medlems slette Samvittighed netop viser sig i hans Trang til at anvende meget stærke Ord, og jeg skal slutte med at sige, at efter at det ærede Medlem to Gange her under denne Forhandling har beskyldt mig for Usandhed, føler jeg mig fuldkommen fritaget for at svare yderligere paa dette Spørgsmaal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg maa altsaa efter den sidste Udtalelse af den højtærede Finansminister gaa ud fra, at mit Ord staaer til Troende; thi enten kan man bevise, at ens Paastand er rigtig, og det har man Pligt til at bevise, naar man bliver sigtet for at have sagt noget, der ikke er rigtigt, eller man kan det ikke. Man kan ikke affærdige en Sag med at sige: efter en saadan Beskyldning har jeg ikke mere at sige til den Ting. Saa højt staaer en Minister i vore Dage ikke. Paa det Punkt tager den højtærede Minister fuldkommen fejl.

Hvad angaar mine Bemærkninger om det, der kan ske med Hensyn til Trykken af Obligationskurser, er min Interesse i dette Forhold aldeles ikke for Spekulanterne. Men den Dag, da Spekulantene maa afsætte sine Obligationer, fordi han bliver beskattet af dem, den Dag kommer der Obligationer paa Markedet, som ellers ikke vilde komme der, og herigennem kan Kurserne blive trykket.

Hvad endelig angaar Kronepolitikken, da kalder den højtærede Finansminister det konservative Partis Kronepolitik vaklende. Men hvad er da Socialdemokratiets? Hvem var det, der stod her og talte om Guldparitet, fandt, at vore Finanser var i en glimrende Orden, og som 2—3 Dage efter løb derfra? Mon noget kan være mere vaklende end en saadan Politik, der først giver sig ud for at være stærk, men bliver blæst over Ende 2—3 Dage efter? Lad os ikke tale om Styrke i Valutapolitikken fra Regeringens Side. Den har jeg intet set til.